

De huis-, tuin- en keukenfilosoof!

of: het leven is als een aquarium...

Hoe het zo gekomen is...

In februari 2000 maakte ik op vraag van enkele vrienden een kunstwerk dat, met andere kunstwerken, zou worden verkocht op een veiling voor het goede doel, namelijk de integratie van mensen met een beperking in een professionele omgeving.

Voor mij was het eerlijk gezegd onbekend terrein. Nooit eerder had ik geschilderd, laat staan een kunstwerk gemaakt dat openbaar zou worden verkocht. Maar ik was het project genegen en ik wierp me dan maar in het diepe, enkel gewapend met een idee. Ik nam het niet al te bescheiden aan. Ik koos voor het grootst beschikbare canvas om mijn plan op uit te voeren, met in het achterhoofd de bedenking dat als het schilderij dan al geen meesterwerk zou worden de koper voor zijn geld tenminste toch kwantiteit zou krijgen.

Het werd een op zich eenvoudige afbeelding, niet meer dan een klein visje tegen een neutraal witte achtergrond, maar wel één van betekenis. Er werd mij ook gevraagd om het werk op de veiling persoonlijk voor te stellen en de idee achter het schilderij toe te lichten.

Ik was wat nerveus toen ik het podium opging. Eregast op de veiling was immers Richard Branson, de voormalige baas van de platenfirma Virgin die ook een trein-, luchtvaart- en ruimtevaartmaatschappij met dezelfde naam opzette en in dat jaar door de Britse koningin overigens tot 'Sir Richard' was benoemd.

Ik haalde diep adem, vertelde de aanwezige potentiële kopers mijn verhaal en vertaalde dat in één moeite door meteen ook naar het Engels. Sir Richard luisterde aandachtig naar mijn uiteenzetting en was, naar hij mij later persoonlijk toevertrouwde, door mijn verhaal zo gecharmeerd, dat hij het kunstwerk prompt kocht.

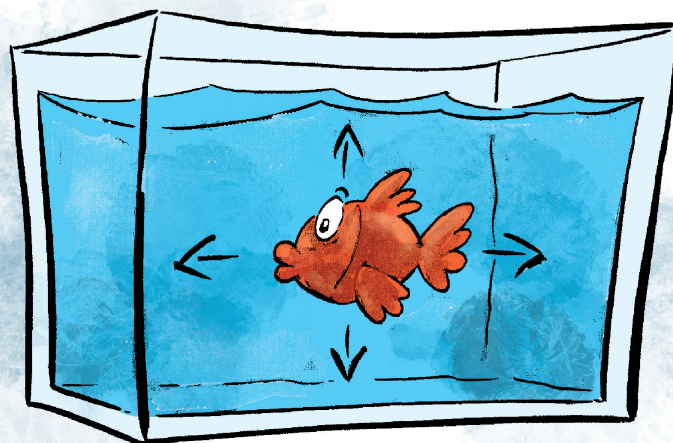

Ik was in de wolken, niet zozeer omdat Branson het schilderij kocht, want hij stelde daarmee, helemaal in de geest van de veiling, een goede daad, maar wel omdat hij mijn uiteenzetting over het werk danig had kunnen smaken. De filosofie achter de afbeelding van de vis bleek ook de filosofie van selfmade-man Branson te zijn. Daar op die veiling werd meteen ook de idee geboren om naar aanleiding van dat schilderij een boek te maken over mijn visie op de dingen.

Het eerste hoofdstuk van ‘Wat doe ik hier?’ vertelt niet meteen een concreet verhaal, maar de ‘huis-, tuin- en keukenfilosoof’ werd ooit geboren aan de keukentafel zittend en kijkend naar de goudvissen in de bokaal die bij me thuis op het aanrecht stond. Het gaat over de idee achter het leven. Ik probeerde voor mezelf een eenvoudig kader te schetsen waarbinnen ik zou kunnen nadenken over mijn leven. Ik had en heb af en toe een nogal kinderlijke fantasie en zo is de vergelijking voor het leven gevallen op de goudvis in het aquarium. Het gaat er me om hoe je het leven kan bekijken: als een reiziger op pad, als een vis in een bokaal. Hoe simpel ook, voor mij opende het de poort naar tal van inzichten, vraagstellingen en bewustwordingsprocessen.

Vandaar dat ik mij ook nu nog, meer dan twintig jaar later, volledig met die gedachte van toen kan identificeren. En ik niet alleen. Achteraf leidde ik uit heel wat reacties van lezers af dat het beeld van de vis in de immer uitdeinende bokaal ook anderen inspireerde en bleef inspireren.

En dit betekent de vis voor mij:

1. HOE MEER JE WEET, HOE MINDER JE WEET

Ik heb me lange tijd als een klein visje in een enorme bokaal gevoeld. De wereld was zo groot, er was zoveel dat ik niet begreep, het leek me een onmogelijke taak om het allemaal te bevatten. Maar een mens zwemt mee op de stroom van het leven en leert.

En zo ging het ook bij mij. Het kleine visje groeide en werd groter en zwom op eigen kracht door de bokaal. Daar ontmoette ik andere vissen, sommige wilden mijn vrienden zijn, andere stonden me naar het leven. Ik zwom en zwom en verkende alle hoeken en kanten van het water dat mij omgaf. Terwijl ik groeide, ontdekte ik dat mijn bokaal ook grotere afmetingen aannam. Nooit kwam ik aan het eind van mijn intussen immense aquarium. Al bleef ik zwemmen, altijd kwamen er meer hoeken om te verkennen, meer onbekende vissen om te ontmoeten, het stopte nooit. En dus realiseerde ik me na een tijd de betekenis van de uitspraak: "Hoe meer ik weet, hoe meer ik ontdek dat er nog zoveel is dat ik niet weet". Welke filosoof zei dat ook alweer? Of heb ik dat van Jean Gabins parlando-nummer 'Maintenant je Sais'?

Ach, het doet er niet toe. Belangrijk voor mij was het besef dat het leven nooit ophoudt, of je nu gretig bent om iets te leren of niet, dat het hoe dan ook op je weg komt en dat

er altijd genoeg is om te leren. Terzelfder tijd relativeert dit voor mij enorm de waarde van kennis. Het is boeiend om veel te leren, maar het doet er ook niet toe. Volgens mij kan je geen waardeoordeel aan kennis geven, want je zal nooit alles weten als je blijft rondzwemmen en de weg naar binnen niet maakt. Het is in de stilte dat je de antwoorden vindt, zonder woorden. Een vis praat niet, het woord “blub” hebben wij hem aangemeten. Een vis heeft geen verklaring nodig, een vis is.

Sinds ‘Het heeft zin’ is dat bewustzijn niet enkel maar toegenomen, het heeft zich ook verdiept en in mijn wezen verankerd. De rust die ik daaraan ontleen, steunt op het besef dat ‘het nooit ophoudt’: telkens weer worden we geconfronteerd met situaties en uitdagingen, maar we erkennen ze niet altijd als dusdanig. We gaan er al te dikwijls van uit dat het iets is ‘wat ons overkomt’, we vragen ons af ‘wanneer het allemaal ooit eens zal ophouden’.

Daar moet ik u misschien in teleurstellen. Het houdt nooit op, maar het wordt wel makkelijker eens je een eind het pad van de bewustwording bent opgewandeld. Blijven we echter in de weerstand zitten, dan schermen we ons af van de lessen die we uit dergelijke gebeurtenissen en confrontaties kunnen trekken. We ondergaan ze passief in plaats van ze te zien voor wat ze zijn, namelijk een uitnodiging om er doorheen te groeien, ook al is het dikwijls tegen steeds weer dezelfde problemen en confrontaties in die op onze weg worden geplaatst. Dat verandert pas eens we bereid zijn die passiviteit te doorbreken en problemen niet meer als problematisch zien, maar als groeikans.

Er is inderdaad nog zoveel wat ik niet weet, maar in plaats van dat aan mijn zelfzekerheid te laten knagen en als verontrustend te ervaren, kijk ik nu nieuwsgierig uit naar nieuwe ervaringen, zowel die ervaringen die we betitelen als negatief dan wel als positief. Op die manier is het in relatieve zin veel fijner en verrassender om die ervaringen te verwerken en eruit te leren.

